

Подяки

Дякую своєму чоловікові Майклу, який створив для нас життя, сповнене любові й доброти. Він дозволив мені покинути роботу, прикинутися письменницею, а потім без кінця хвалив мене, навіть коли те, що я писала, було цілковитою нісенітницею. Я зрозуміла, що критиком може бути будь-хто, але щоб хвалити, треба бути видатною людиною. Майкл — саме така людина. Як і Ліз Девідсон, моя чудова подруга й натхненниця. Вона дозволила мені красти її життя, її час, її поезію та її блискуче мистецтво. Натомість вона дізнавалася про кожну відрижку мого книжкового немовляти. Яка удача! Я вдячна її чоловікові, Джону Баллантайну, який також дозволив мені красти його життя; Маргарет Баллантайн-Пауер — більше сестрі, ніж подрузі, — за її підтримку протягом багатьох років; а також Шерон і Джиму, які ніколи не забували щось відзначити. Дякую веселим кавоманкам із мюзиклу «Les Girls»: Ліз, Франс, Мішель, Джоанні, Крістіні, Дафні, Бріджит, а також висловлюю особливу подяку Шеріл за її любов і ритуал з молитовними паличками для «Зловісно тихого життя». Дякую «Книжковому клубу без правил», Крістіні Девідсон Річардс, Кірку Лоуренсу, Шейлі Фішман, Нілу МакКенті, Коттону Аймерсу, а також Сью та Майку Рідделлам. Дякую Крісу Рою за те, що давав мені уроки стрільби з лука, і, як мені здається, думаю, не насміхався наді мною.

Мої брати, Роб і Даг, та їхні сім'ї беззастережно підтримували мене, дарували мені свою прихильність.

Роман «Зловісно тихе життя» загубився б серед інших чудових неопублікованих романів, якби не великодушність Асоціації письменників — авторів детективів у Великій Британії. Асоціація заснувала нагороду «Дебютний кинджал» за неопублікований перший роман. Я майже впевнена, що мій роман ніколи б не помітили, якби він не потрапив до списку найбільш вірогідних кандидатів на премію, а потім не отримав оцінку «Дуже схвально», посівши друге місце в номінації «Дебютний кинджал» 2004 року. Це була одна з найдивовижніших подій, що траплялися зі мною. Група успішних письменників знайшла час, аби читати, підтримувати й захочувати нових авторів кримінальних романів. Вони дали мені можливість, якої більшість із них ніколи не мала, і я буду вічно їм вдячна. Я також знаю, що це дар, яким я маю поділитися з іншими.

Кей Мітчелл з Асоціації письменників — авторів детективів — дивовижна письменниця, і я дістала надзвичайне задоволення від її власних романів. Дякую також Сарі Тернер, героїні в нашій родині, та Максиму Якубовському.

Моя редакторка у видавництві «Hodder Headline» — Шеріз Гоббс, а у «Minotaur» — Бен Сев'є. Вони зробили «Зловісно тихе життя» набагато кращим завдяки своїй критиці, слухним пропозиціям і ентузіазму. Працювати з ними — це і навчання, і задоволення.

Дякую Кім МакАртур за те, що взяла мене під своє літературне крило.

І, нарешті, моїй агентці Терезі Кріс. Винятково завдяки їй «Зловісно тихе життя» зараз у ваших руках. Вона блискуча і весела, надзвичайно енергійна, чудова

редакторка й неймовірна агентка. Мені дуже пощастило працювати з нею, враховуючи, що я ледь не переїхала її під час нашої першої зустрічі. Я б не рекомендувала цю стратегію молодим письменникам, але в моєму випадку вона спрацювала. Дякую, Терезо.

У моєму житті був період, коли я не мала друзів, коли мій телефон ніколи не дзвонив, коли я думала, що помру від самотності. Я знаю, що справжнє благословення не в тому, що я опублікувала книжку, а в тому, що є так багато людей, яким я вдячна.

Розділ перший

Міс Джейн Ніл віддала Богові душу недільного туманного ранку, на День подяки. Для всіх місцевих жителів то була неабияка несподіванка. Смерть міс Ніл не була природною, хіба що ви вірите в те, що все відбувається за задумом вищих сил. Якщо так, то всі свої сімдесят шість років Джейн Ніл ішла до цієї кінцевої миті, коли смерть зустріла її у величному кленовому лісі за селом під назвою Три Сосни. Вона впала в яскраве сухе листя, розкинувши руки й ноги, ніби намагаючись власним тілом намалювати в листі ангела.

Старший детектив Арман Гамаш із поліції Квебеку став навколішки. Його коліна хруснули так, що здалося, наче хтось вистрілив із мисливської рушниці; а великі виразні руки нависли над маленькою цяточкою крові, що псувала пухнастий кардиган, наче він, як справжній чаклун, міг зцілити рану й повернути жінку до життя. Але він не міг.

Він не мав такого дару. На щастя для Гамаша, йому були притаманні інші таланти. Ще не нахилившись, він відчув запах нафталіну, запах його бабусі. Лагідні, добрі очі Джейн здивовано дивилися на нього.

А він здивовано дивився на Джейн. То була його маленька таємниця, і те, що вони ніколи раніше не зустрічалися, було тут ні до чого. Ні. А таємниця полягала в тому, що, маючи за плечима понад п'ятдесят років життя та довгу, наразі явно застряглу кар'єру, він досі дивувався насильницькій смерті. Це було незвичайно як для керів-

ника відділку вбивств, і, можливо, стало однією з причин, які завадили йому зійти на вищий щабель у цинічному світі поліції. Гамаш завжди сподівався, що то хтось помилився і насправді ніякого трупа немає. Але тіло міс Ніл, що швидко клякнуло, не залишало жодної надії на помилку. Інспектор Бовуар допоміг йому підвестися. Захищаючись від жовтневого холоду, Гамаш застібнув гудзики на своєму пальті на підкладці від «Берберрі»¹ й замислився.

Кількома днями раніше Джейн Ніл запізнилася. Вона домовилася про зустріч за філіжанкою кави в сільському бістро зі своєю доброю приятелькою та сусідкою Кларою Морров. Клара сиділа за столиком біля вікна й чекала.

Терплячість їй не була властива. *Cafe au lait*² вкупі з роздратуванням викликали в ній неабияке серцебиття. Трохи збентежена, Клара пильно вглядалася крізь аркове вікно в сільські зарості, старі будинки та клени, що росли навколо сільського муніципалітету. Дерев, що набували дивовижних відтінків червоного та бурштинового кольорів, були, напевне, єдиним, чого торкалися справжні зміни в цьому поштивому селі.

Через шибку, обрамлену середниками, вона побачила, як уздовж вулиці дю Мулен до села повільно рухається пікап, а з його капота безвільно звисає гарна самиця плямистого оленя. Пікап неквапливо об'їхав навколо муніципалітету; побачивши його, місцеві мешканці зупинялися мов укопані. Тривав сезон полювання, а навкруги були мисливські угіддя. Однак подібні мисливці приїздили переважно з Монреалю чи інших великих міст.

¹ «Берберрі» (англ. *Burberry*) — британський преміальний виробник одягу, аксесуарів та парфумів, який заснував 1856 року Томас Берберрі. (*Тут і далі прим. перекл.*)

² Кава з молоком (*фр.*).